

Praful ideilor

Lucian Tatar

PRAFUL IDEILOR

Credeam că ceața lumii se va risipi,
În urna infinitului sec, seninul va reveni ,
Pe acoperișul liniștii va poposi pescărușul,
Timpul ce l-am pierdut, sacrificând urcușul,
Alintării sufletului, în pledoaria versului,
În setea mării și în strâmtoarea universului.

Praful ideilor urcă în labirintul ancestral,
Se risipesc în ploile virusate de taifunul banal,
În odaia spectacolului, aplaudă palmele imaginației,
Noii robi ai căutării, aduc nesfârșitul creației,
În doctrina ștampilată, căutăm originea crimei,
Sub lupa falsificării se vede , teroristul rimei.

Novela noastră e o apocalipsă pierdută în neant,
Două anotimpuri ale vieții au căzut în flagrant,
Iubim și cerșim... cerșind și iubind viața toată,
Un izvor ne adapă, sufletul căzut în deriva însetată,
Bobocul primăverii a rămas o petală de trandafir,
Ultima lacrimă lăsată, al dimineții duh și mir.

Rastelul visurilor a fost pictat cu flori de maci,
Biblioteca a nceput să fie hotel pentru duhuri și săraci,
Timpul vorbește prin noi, clipa de pace și de război,
Metamorfoza dezastrului, e interesul din noi,
Suntem o enigmă de idei risipite și actualizate,
Forăm uneori lumea interzisă și plină de păcate.

Lucian Tătar-Poezie